

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Начелству округа

По §. 4. а. полицијске уредбе, општински суд као полицијска и судска месна власт „извиђа и изриче казне о свима иступима“ из трећег дела кривичног законика. Истина, по овој законској одредби, надлежност за суђење свију иступних кривица припада и полицијским властима; али, за оне иступе, који се извиђају и казне по тужби приватнога, „дужан је приватни тужилац да се најпре обрати општинском суду.“ Само ако општински суд не би поднету тужбу узео у поступак, може се приватни тужилац за такво дело обратити и полицијској власти према са свим јасном наређењу из треће алинеје поменутога §. а. Другим речима, надлежност полицијске власти за извиђање и суђење иступа, који се казне по тужби приватног лица, не постоји све дотле, док се не би утврдило, да тужбу, дату за исто дело, општински суд није хтео узети у поступак.

И поред овог, овако јасног законског наређења, многе полицијске власти погрешно узимају у поступак тужбе за иступе, који се казне на тужбу приватног лица и онда, кад се тужилац није предходно обратио с тужбом општинском суду, те на тај начин и себи задају излишан посао и ремеће надлежност, која општинској власти по закону припада.

Због тога, наређујем и начелству и среским властима, да у кругу своје надлежности узимају оваке тужбе у поступак извиђања и суђења само онда, кад се утврди, да општинска власт није хтела да тужбу прими, или је примила, на исту није хтела узети у поступак.

Где год општинској власти није предата тужба, полицијска власт дужна је општинској власти послати примљену тужбу на поступак, ако је исту поштом добила, а ако је интересовано лице лично донело и изјавило да се није ни обраћало општинском суду да тужбу и не прима, већ да интересовано лице обавести да тужбу преда општинској власти.

Да се, опет, грађани неби навлачили на излишне таксе и трошкове око предаје нове тужбе, полицијска власт прибављаће од свију општинских судова табеларни преглед месечних података о свима иступним кривицама, а нарочито оним, које се казне по тужби приватног лица, и на тај начин контролисати да ли се иступне кривице узимају благовремено у извиђај и суђење, и да ли се опет: пресуде, по таквим кривицама, уредно извршују, па ће према резултату наређивати шта треба за брзу расправу ствари, а одговорне органе кажњавати за доказано немарно вршење дужности, или за невршење именованог законског прописа.

Препоручујем начелству, да овај Распис достави свима среским и општинским властима и да се о његовом извршењу стара.

П№ 6178

13. марта 1902 год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Н. Д. Стевановић

СТРУЧНИ И НАУЧНИ ДЕО

ЈЕДАН ПОГЛЕД НА КАЗНЕНО ПРАВО КАО НА НАУКУ 3

7. Тесна органска веза казненоправнога судства са извршењем казне неизоставна је погодба за успех. Но мњења се још разилазе како да се та мисао изведе. Снажно се брани и исто тако напада захтев, да се пресудом судском не изриче једна одређена и већ одмерена казна, него да се она изриче само у границама једног максимума и минимума, па да се доцније одмерава, пошто се тачно утврди карактер злочинчев. И док једне присталице овога дефинитивну одлуку о томе задржавају за позније казненоправно суђење, други би је хтели пренети на какво нарочито надлештво, на извршну казненоправну власт. Тако исто није још постигнута сагласност ни односно случајева, у којима би требало да се примени та тако звана неодређена кривична осуда. Но при свој тој разлици и несагласности једно се и данас већ не може порицати, на име да се како свеколико извршење казне тако још нарочито извршење казне лишења слободе мора ставити у службу извесним криминалнополитичким сврхама, које закон и судска одлука пропишу, да је, дакле, судбоносна погрешка одвајање свих казнионица од казненога законодавства.

8. Најзад, циља свога свесна борба противу злочина претпоставља стручну спрему свих лица што у стварима казненоправним имају удела, хоће да су они потпуно упознати са свеколиким животом и сваким покретом злочиначког света, да су у њ посвећени у свим односима његовим.

Да би се доследно извела казна с циљем који има, морају се имати у виду неколика важна ограничења, која излазе непосредно из саме идеје о циљу. То су ова ограничења.

1. Слобода појединога човека не сме бити остављена без заштите и предана на милост и немилост општем добру. Нека и стоји то, да су границе ове заштите неједнако повлачене у разна времена према разним погледима на задатке државе и права, ипак у правној држави изрицање казне биће оправдано само тако, ако је ко своје непријатељство показао у извесном, законом тачно описаном делу. У том погледу казни закон се јавља као Magna Charta, Устав злочинчев! Њиме се стаје на пут да од индивидуалних оптужаба не наступи опасност по друштво.

2. Законодавство има с правним назорима што у народу живе, ма и као традиционалне предрасуде, да рачуна као са моћним и врло важним фактором. Мора се чувати да са њима од једног кида, али не сме пренебрегавати ни то, да му је дужност да те правне назоре народне обазриво дотерује и поступно исправља.

3. Што се тиче дејства казне на злочинца, не смеју се губити из вида њена социјална рефлекторна дејства, т. ј. њена дејства на целину, која горе назвасмо генералном превенцијом по резултату који има да покаже. Претераност идеје поправљања биће по правну свест целог народа а тиме и по животну снагу државе тако исто судбоносна, као и безобзирна грубост према случајним злочинцима или сурова свирепост према непоправљивим злочинцима. Идеја циља даје сама себи границе и штити се сама собом. Метнути средство изнад циља, никад не може бити добро.

4. Али да не прегонимо ни с идејом циља, чува нас сазнање, да злочин има свој најдубљи корен у триликама дру-

Уверене о „колективној кривици друштва“ обуздаваће казнено делање државе. Много је, и по појединца и по целину, важније и значајније отклонити чињење злочина него казнити учињено дело.

Као што је познато, под именом „казненоправне теорије“ разуме се спор око питања по ком праву и зашто држава казни, дакле питање о правном основу и циљу казне. Лист покушава, да своју, раније овде наговештену, казненоправну теорију изближе одреди према осталима, које су се кроз много столећа у броју једва прегледном и у врло разним облицима међусобно бориле.

Још из времена грчке философије па све до позно у периоди свитања претежна већина писаца, не упуштајући се у дубља испитивања правног основа казне, обележаваху као сврху казне застрашење целине, поправка и чињење злочинца нешкодљивим. Појавом деветнаестог столећа започе спор казненоправних теорија двојаким правцем. С једне стране трудило се, да се једна једина сврха казне, одбацујући све остале, узме за подлогу свеколике казненоправне системе, за шта је типична теорија Анселма Фајербаха. Са друге стране, право државе да казни критички се испитивало и философски заснивало на њеној унутрашњој овлашћености, који правац има своје главне представнике у Канту и Хеглу. Тако су једна другој на супрот стале „релативне“ и „апсолутне“ теорије. Најпозније, већ у наше дане, јавља се у борби и теорија праведне „накнаде“ (коју сваки писац друкче разуме) као највишег принципа свега казног права.

У спору казненоправних теорија треба се пре свега држати тога, да за правника нема и не може бити другог правног основа за право државе да казни него њена *необходност да држи правни ред*. У том смислу и Листова теорија је апсолутна или теорија нужности.

Свако друго оправдање сувишно је све дотле, докле не постоји, осем анархистичке теорије, ни једна која устаје против оправданости егзистенције државе. Исто тако свако оправдање, које излази ван границе научног сазнања, погрешно је, јер за казну не треба тражити оправдања изван онога што служи као основа или подлога правном реду. Оно је некорисно, ако се задовољи тиме, да казну сведе на какав други правни појам, који би опет зависио од појма државе, или да је како историски или психолошки објасни.

Оправдавање казне искључиво једном сврхом не може бити ни због различности злочинца који се казне. У томе и јесте главна погрешка старијих и већине новијих релативних теорија. Стављајући једно поред друго застрашење, поправку и чињење кривца нешкодљивим, дакле три сврхе, Лист износи своју теорију као сложеном релативну.

Оваком схватању циља казне обично се ставља на супрот теорија казненоправне накнаде. Но ту противност доста је тешко правилно појмити, јер сваки заступник те накнаде везује за овај израз други појам. Према данашњем стању спорног питања, треба се држати овога што иде.

1. Противности које постоје између детерминистичког и недетерминистичког гледања на свет без значаја су за Казнено Право. *Научни детерминизам*, који нас се овде једино тиче, тражи примену једног правила, које се не да нападати, а то је, да мора бити довољно мотива или основа за човекове радње, у колико оне долазе у свет појава; он нас учи, дакле, да се и злочин само тако може појмити, ако се сведе на свој довољан узрок. Казненом Праву и не треба за његове темеље претпоставка каквог безузрочног самоопредељења, каква слобода воље која би стајала изван закона узрочности. За Казнено Право баш је потребна та ни с које стране озбиљно неспорена поставка, да је радња човекова каузирава (проузрокована) психички (*не механички*), дакле да је представом одређена, детерминована, мотивована.

2. Што се више увиђало да је спор о слободи воље за Казнено Право ствар равнодушна, тим је више и јаче избијала у литератури наших дана противност између генералне и специјалне превенције. Идеја накнаде изменила се у суштини својој; она је у себе примила идеју сврхе, прибегла је генералној превенцији.

Присталице генералне превенције траже, да се врста и мера казне одређују по утицају њихову на целину. Присталице специјалне превенције хоће, да се пресудно узимљу у обзир нарочите особине, природа злочинца, да се казном по-

ступа према њему у смислу поправљања, застрашења, осигурања. Махом писци ни у томе нису непомирљиви противници. Већина њих задовољава се тиме, да се у првом реду узима у вид само њихово, па онда и противно гледиште.

3. Казнено законодавство, које полази с принципа специјалне превенције, тежиће да тај принцип проведе са што више доследности с једне стране код злочинаца поправљивих „злочинаца стања“; на против, признаће генералну превенцију код „злочинаца на мах“ ради ширег утицаја.

Али ако, с Бернером и још неким, суштину накнаде видимо у „пропорционалности“ између кривице и испаштања, између злочина и казне, можемо се уверити да и нема у самој појму разлике или супротности између казне ради просте накнаде и казне ради сврхе. Баш старији писци, који су принцип пропорционалности узели из рационалистичке литературе осамнаестог столећа, много су се на том огледали.

Праведна накнада захтева да сваки трпи према делу своме, да мера казне одговара тежини кривице. Сва је ствар у томе: сагласити се на једно мерило, којим би се одређивала тежина кривице.

Присталице ове накнадљиве правде налазе такво мерило у оном поједином делу, које је у даном случају изнесено пред судију на суђење. А за ово опет у првом реду је од значаја и пресудна је вредност, коју има за правни ред злочиним нападнуто правно добро. Убиство претеже повреду тела, разбојништво је теже од крађе. Успехом се пак одређује вредност радње.

За присталице идеје сврхе мерило је у анτισоцијалном значењу делом засведочене злочиначке душе учиниоца, дакле у социјалној невредности овога. Судићи злочинца, они излазе изван граница и оквира појединог дела које је баш тада предмет тужбе, испитују још прошлост злочинчеву и тек онда праве закључке о будућности. Но да нас ко, површно читајући, не би погрешно разумео, да нагласимо јаче, да ту није реч о злочиначкој души, мислености по себи, него о души или мислености засведочевој извесним злочиним.

Супротности ових двају гледишта нису толике, колике на први поглед изгледају.

Пре свега треба нарочито нагласити, да су присталице накнадљиве правде и сами напустили одавно своје гледиште у два важна питања. Свуда, где позитивно право узима поврат у отежање, казна се одмерава не само по делу које се суди него и по прошлости, узима се у оцену не само спољњи успех него, и то поглавито, злочиначка душа учиниоца. А има земаља, у којима је младост злочинца узрок за дуже лишење слободе него што то бива код одраслих баш у истом случају. С тим у истини нема ничега заједничког накнадљива правда.

Али и код свих осталих случајева (а по одбитку младих злочинаца и злочинаца у поврату, остаје једва нешто јаче од половине свих осуђеника), ако се узме тачније посматрати, видеће се, да одмеравање казне по ономе како нам дело износи душу злочинчеву није у ствари никакво одбацавање него боље схватање идеје накнаде.

Накнада треба да је према дугу, према кривици учиниоца, јер у овој је основ за социјалну невредност злочина. Али тежина кривице не мери се, бар не у првом реду, по спољњем успеху дела него по степену колико се у самој делу поједина, засебна воља испречила против правног реда. А ово правило присталице праведне накнаде не могу тако лако отурити.

Али и правна окривљавања могу имати основних разлика. Устајање поједине воље против правног реда може бити начелна, стална, урођена или стечена особина и природа учиниоца, или изузетно, тек пригодној којом јављано, епизодно. Стало терана борба противу правног реда и ударање у страну тек приликом којом две су огромне разлике што се кривице субјектове тиче. Правда захтева да се према томе управља и мера казне, јер по тим личним моментима суди се о тежини злочина. Али ово је резултат баш онога, што смо горе изrekli о криминалној политици, којој би једнако била пред очима идеја сврхе. Дубљим улажењем у појам кривице мире се, дакле, противности. Категорички императив накнаде поклапа се на тај начин с обзирима корисности.

Наравно да ми не можемо даље улазити у излагање Листовог уџбеника о Казненом Праву. Ово што смо до сад изложили довољно је да се може знати правац којим се у њему

иде. На тој основи изражен је општи део, а у посебном делу који садржи излагање свих појединих врста злочина, задржана је, сасвим природно, стара метода и води се рачуна о одредбама данашњег немачког казненог законика.

Желети је, свакојако, да наша правна литература добије што пре Листову књигу у обеаном преводу на српски.

М. П. Јов.

ПРОСЈАШТВО

в) Лажни духовници

2

Међу руским просјацима заузимају тако звани „Јерусалимци“ т. ј. лажни путници из свете земље, врло велико место. Има међу њима људи и жена. Од других просјака разликују се они њиховим оделом, манирима и начином прошења. Они увек носе црно одело као калуђери и калуђерице, њихов је разговор у религиозним питањима и њиховим путовањима. У Петроград долазе сразмерно ретко, али у Москви, нарочито у провинцијама где су празновера и незнање још јако раширени, виђају се врло често такви лажни калуђери и калуђерице. Они седе са домаћицом каквог малог грађанина за столом, пију чај и причају јој о многим чудима које су у далеком свету видели. Том приликом моле они за новац за нови пут у света места, продају земљу из светих места, различне реликвије и симпатична средства против свакојаких болести, нарочито против пијанства и зубобоље.

Њихова главна вештина јесте у томе да погоде прави тон да се допаду добрим људима. Они иду по разним кућама, код православних Руса, код старовераца па и код католика. Свакоме они морају певати његову песму. Код Руса играју они скромног, побожног човека, код старовераца грде они владу и цркву а католицима причају чуда о величанствености папиној.

На питање како такве варалице могу трпети људи морамо одговорити да су псевдо-духовници остатак давнопрошлог времена. Још у почетку 19 столећа било је таквих путника много више и пошто није било новина то су они код сеоског становништва били омиљени гости. Сад их све више нестаје и само далеко од главних центара могу они мирно терати свој занат.

г) Погорелци

У руским провинцијалним градовима чује се врло често од просјака да је велики пожар у њиховом селу претворио у пепео све њихово добро и имање. Ја држим да је данас погорелство искључиво руски специјалитет. Сељачке колибе на селу и куће у малим градовима саграђене су од дрвета и сва здања у селима обично су покривена сламом, те није чудо што у таким приликама ватра може начинити страховиту пустош. Велики пожари довели су многе људе до просјачког штапа. Али није мали ни број професионалних варалица. По градовима се виђају често целе фамилије: отац, мати и деца који просе помоћ јер им је ватра поштедела само го живот. А кад се тачно испита види се да сви ти чланови фамилије нису ни у каквом сродству. То су варалице који се користе добротом. Човек је импресарио те трупе; жена добија један део од чистог добитка, а децу су родитељи најмили за новац.

Мора се још додати да погорелци од времена на време организују и веће трупе; у Казану је откривено да просјачки капетан одмах организује друштво чим дозна да је у каквом оближњем селу био велики пожар. Просјаци из Казана преоблаче се као просјаци, фабрикују лажне сертификате и иду у гомилама по улицама. Кад је град Брест-Литовск био изгорео, у свима градовима оближњих губернија појавили су се толики погорелци да је било немогуће распознати варалице од правих несретника.

д) Исељеници

Прелазећи од погорелаца на исељенике, морамо приметити да те категорије просјака нема на северу Русије и у оба главна града. Тај крај је поштеђен од таласа исељавања, који се креће од центра ка истоку, југу и југоистоку. А у великим градовима на југу, у Харкову, Одеси, Ростови и др. масе исељеника су. Али међу њима има на жалост врло много професионалних просјака. За њих су оне муке које исељеник има да трпи, извор

богатих прихода. Сиромах сељак кога су околности приморале да напусти свој завичај, мора подносити врућину, зиму, глад, мори га грозница, али он не уме да своје муке и невоље прича патетичким изразима, с тога му једва испада за руком да скупи неколико гроша да утиша своју глад.

Ко је видео такве призоре мора се нехотице сетити речи Алфонза краља „Просјак поткрада Сиромаха.“

ђ) Богаљи

Међу лицима која живе од милостиње има врло много богаља. Ређе их има по главним градовима, али на вашарима који се држе по малим окружним градовима и, селима и око манастира, има их врло много.

Сваки од њих наравно разуме да свој онакажени уд тела тако држи да његове муке морају пасти у очи пролазницима. А да се тај маневар може добро извести мора бити видно; с тога богаљ ради само дању и повлачи се за времена.

Међу свима тим богаљима и слепцима може се наравно наћи и понеки несретни човек, коме је природа била мађија, али има и симуланата који од просјачења праве занат. Леп пример такве варалице јесте у овој епизоди:

Један свештеник сретао је чешће у својој парохији једног бедног богаља који се у саоницама возио од села до села и пред прозорима сељака гласно молио за милостињу, говорећи да је обе ноге изгубио те је сасвим без помоћи, те су му, због његовог бедног стања, радо давали што је било за давање. У појединим кућама добијао је он 5, 10 па 20 фуната жита. После неког времена морао је тај свештеник путовати. Кад је оставио село сретне он на улици једног сељака, који весело корачаше поред својих кола, натоварених житом. Кад је свештеник тога човека боље загледао, позна он онога богаља. Цела тајна те варалице била је у томе што је умео да намести ноге да изгледа као богаљ.

Други један случај, кад је један такав просјак био ухапшен нису му могли ноге исправити и играо је красно своју улогу. Лекар, кога је полиција дозвола, посумња, али је превару открио тек онда, кад је тог просјака хлороформисао. Кад се пробудила та варалица, побеснео је од муке кад је видео своје одрешене ноге.

Губитак руке је још лакше симулирати. Руку или изврну на плећку или је чврсто вежу за тело, па се хаљине преко тога навуку.

Али и кад од таквих варалица пређемо на праве богаље и слепце, у њиховом животу наћи ћемо тако гадних ствари да нестаје сваког сажалења. Богаљ је често терет за једну сироту сељачку фамилију. Болесно дете не само да је сувишни потрошач за фамилијарним столом него му треба неге и надзора. Услед тога код родитеља се јавља потреба да се тога терета ослободу, те га често дају просјацима, те одрасте у кругу тих несретника, лагано се морално трујући.

Морамо још додати да свака болест не чини човека неспособним за рад. Има велика множина просјака који чине да њихова болест изгледа већа него што је у ствари и који је намерно износе да се види да би злостављали нерве пролазника.

Осим тога просјаци и богаљи нису увек слободни људи. Често њих узима под најам просјачки предузимач, који им месечно плаћа и за то им дају њихову дневну заслугу.

Такви уговори закључују се не само у Паризу него и у разним губернијама Русије. Тако имамо један опис рекрутства просјака пред вашар у Пекову. Три четири дана пре почетка вашара или каквог великог празника, скупуљају се богаљи и просјаци у оближњим селима, какав богат просјак или какав ситничар трговац очекује их и посматра понуђену робу. Пошто је изабрао најбоље егземпларе т. ј. најгадније и најгнушније богаље онда им ставља услове. Најам се закључује за време трајања вашара или празника и по спољњем изгледу свом добија просјак 3, 4, 5, 8 а неки пут и 10 рубаља дневно. Пошто је уговор закључен, упућује се предузимач својим колегама и продаје им своје уговоре, како је за њега повољно. А нови господари старају се од своје стране за то да за њихове људе буду резервисана најбоља места на црквеним вратима, а за то се обраћају вратарима, калуђерима и црквењацима; свечано дана богаљи бивају размештени по свима правилима вештине и у вече се лепа добит подели.

У другим провинцијама праве слепци и богаљи удружења међу собом. У лето иду они од места до места а зими се скупе 6—10 људи да могу заједнички ићи у једним саоницама. Скупљени новац подели се на једнаке суме. Онај чији је коњ добија два дела а толико и врачара која је често заступљена у томе друштву.

Најзад се мора поменути да сваком богаљу не треба помоћи; бива често да је један богаљ дошао до каквог малог капитала или да добија месечну пензију. На пр. управа царске куће за нахочад плаћа сваком богаљу једну малу пензију која је довољна да му подмири најпрече потребе. Али и преко тога утврђено је да неки од тих пензионара ипак просе.

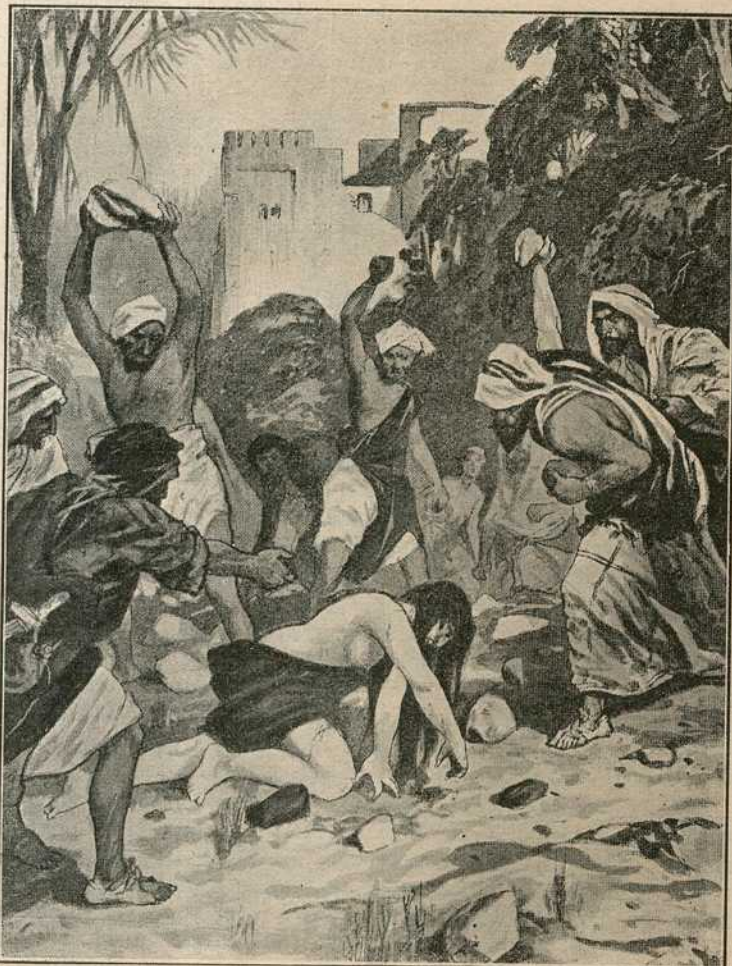
(Наставиће се)

ТЕЛЕСНЕ И СМРТНЕ КАЗНЕ

ПРВИ ДЕО. — СМРТНЕ КАЗНЕ

4

И ако се спорило о томе да ли је каменовање тешка или лака смртна казна, ипак се може узети да је каменовање од најтежих смртних казни. Hottinger у свом делу „De Jure Nebraeorum“ меће каменовање на исти ступањ са спаљивањем, које се такође код Јевреја вршило. Он полази отуда да је код Јевреја извод свих старих народа био обичај, да цео народ на осуђенога дотле баца камење док не умре. Тај акат не треба мешати са линчом, који врши раздражен и гневан народ, јер је у каменовању народ само извршилац обичаја, где он врши смртну казну правним путем.



Слика 1. — Каменовање неверне жене.

Као код старих Јевреја тако је и код скоро свих народа употребљавано каменовање и сматрано као најтежа смртна казна, а код старих становника данашње Шпаније и Португалије оно је било једино средство убијања, код других народа смрт од каменовања била је нарочито срамна, као код Македонаца и Атинаца; и једни и други каменовали су поглавито издајнике. Грци су нарочито волели да каменују оне браколмнике, који нису имали довољно обзирности и лукавости

И Римљани су знали за каменовање од најстаријих времена и врло су га често вршили.

И у извршавању каменовања није било битне разлике код разних народа. Само код неких народа у Азији као код Сираца и Персијанаца примењиван је нарочити модус према религиозним преступницима, што су таким људима прво разбијали главу великим камењем а тело остављали недирнуто, док је иначе цео народ т.ј. сваки који је хтео, који је био присутан егзекуцији, суделовао у томе и бацао камење на осуђеног.

У једном је била мрачна страна каменовања. И у старом Риму држало се да народ кад је извршилац казне, може и осуђивати кривога. Ту су нарави морале постати сурове и осећање за објективну правду отупети. А за то упадање раздраженог народа класичан је пример апостола Филипа, кад је он под царем Нероном распет на крст и још са крста проповедао народу еванђеље, народ га је смртно каменовао.

И код многих народа у Новом Свету, у Америци било је у обичају каменовање. Из тога се види да каменовање није било раширено толико преношењем од једног народа другоме, него да је оно било казнено средство које су поједини народи самостално изналазили и уводили.

2. Бацања са висина.

Тако исто старо и просто као и каменовање јесте погубљавање обарањем осуђенога са високих прозора. При том методу погубљавања, који врло добро делује, који је поуздан и с тога није тако грозан, није могао цео народ суделовати у извршењу, али оно врло често и није било извршење пресуде, смишљено донесене, него је често било акт зверске самовоље, народа или власника. Обарање с висина као и каменовање било је у обичају код многих старих народа. И стари Јевреји знали су тај начин убијања и у Библији на једном месту вели се „Баците је (Изебелу) доле. И они је бацише доле и зид беше попрскан њеном крвљу, и она би изгажена“.

И Грци и Римљани бацали су осуђене са високих стена; Тарпејска Стена је као судилиште у старом Риму редовно употребљавана, те се тако жалосно и прочула. По законима 12 таблица бацани су са те стене: 1.) лажни сведоци, 2.) мучке убице, 3.) бунтовници, 4.) издајници земље, 5.) родооскрвнители, 6.) црквени лопови и 7.) робови који су крали.

(Наставиће се)

ПОУЧНО ЗАБАВНИ ДЕО

САМОУБИЦА

(из забележака једног полицајца)

5

— Ну Милан и овога пута не дође и ако га ми ишчеки- васмо на станици све до 8 тек. мес. Ема већ беше почела да очајава, а и мени се предсказиваше нека велика непријатност. Не знајући већ шта да предуздем, послах му 9 овог мес. две депеше: једну пре а једну после подне, али на њих не добих никакав одговор. Хтедох одмах путовати за Београд, али ме од тога одврати Оскар, који Миланово закаснење објашњаваше могућим неприликама на жељезничком путу. Претварах се пред Емом да у то верујем, али ми моја слутња са свим друго казиваше. Отпочех најозбиљније жалити Ему и премишљати о њеном положају после катастрофе, коју већ предвиђах у овој ствари. Ах, камо лепе среће, да је то само било уображење, али, на жалост није... Милан не дође, нити ће више икад доћи. У место тога дошло је 12 овог мес. његово веома дуго писмо, у коме нас позива да заборавимо све наше везе с њим, по што му, вели, његови фамилијарни односи не допуштају, да оствари брак са Емом. Молећи нас да му опростимо толико обмањивање, и проклињући злу судбину која га тако страховито кажњава због туђих грехова, Милан нам, најзад, стављаше до знања: да би живот његов, после ове катастрофе, био по све јадан и жалостан, па с тога се, вели, решио на самоубиство. Додајући још, како ће бити мртав у моменту када ми будемо читали његово писмо, Милан нас, на крају крајева, преклињаше: да се ништа не распитујемо о његовој прошлости, већ да га једном за свагда заборавимо.

— Ово је, у главном, садржина последњег Милановог писма, које нас је, и против његове воље, довело данас к вама, у жељи: да што више сазнамо о лицу, које смо тако много волели, и чија нам смрт сада причињава толико бола. Ми вас с тога најпокорније молимо, господине комесаре, да нам кажете праву истину о Милану, његовој прошлости, као и његовом самоубиству, те да се бар, колико толико, можемо тешити у несрећи која нас је задесила. Ја сам, до душе, била вољна да испуним завет покојников и предам га забораву, али би Ема, чини ми се, пресвисла од туге, да нисмо предузеле овај пут.

— Ма како горка била истина, она ће, после свега овога што се у току последњег месеца десило, врло мало на нас утицати. Шта више, ја се надам, господине комесаре, да ће она много умалити Емине симпатије према пок. Милану, а томе, разуме се, и припомоћи, да она што пре оздрави — да га са свим заборави.

— И ако потпуно делим Ваше мишљење, госпођо; и ако ми је дужност да Вам у овој ствари што више помогнем, ипак Вам, за сада, на моју велику жалост, не могу ништа позитивно казати, из простога разлога, што још ништа не знам. Ви сте били прва, госпођо, која сте у тајанствено самоубиство Миланово унели мало више светлости, и ја ћу само испунити своју најобичнију дужност, кад после Вашег исказа, пронађем, и то што пре, праву истину у целој овој ствари. Захваљујући Вам, дакле, веома много на Вашим, по мене тако драгоценим саопштењима, ја Вас молим, да очекујете колико до сутра, када ћу Вам, надам се, моћи испунити садању молбу...

* * *

По што сам даме отпратио до хотела и тамо добио све хартије пок. Милана, као и слику његове мајке, вратим се одмах у квартал и пошљем позив за баба Мару, која је судећи по свему што је предходило, имала у рукама кључ од Миланове тајне. Већ после пола сахата, ступила је она у моју канцеларију, потпуно хладна, озбиљна и достојанствена. Понудих је да седне, и наредих жандарму да к нама никог не пушта. Летимичан поглед, који сам на бабу бацио пре почетка говора, казиваше ми јасно, да она беше предпочила сву озбиљност нашег будућег говора. Лака бледоћа, и одлучност која се огледаше на њеном лицу, беху најбољи доказ о томе. Само храбро, помислих у себи, и упустих се у борбу.

* * *

Борба са баба Маром била је по све дрска и с једне и с друге стране, и трајала је пуних 2 часа. На крају крајева, ја сам изишао као победилац.

После огромног ломљења, па чак и претње да ће се пре отровати но издати тајну која јој је под заклетвом поверена, баба Мара ми је, најзад, све признала, али под условом, да јој допустим слободан прелаз у Аустро-Угарску чим се уверим о истинитости њеног казивања. Овај услов у свему јој је доцније испуњен.

Што се тиче њеног признања, оно је било и страшно и жалосно. Несрећни самоубица био је ванбрачно дете — чедо љубави једне, у времену када се све ово дешавало врло угледне, а сада већ покојне госпође београдске. Отац његов био је, у времену његовог рођења, један од најинтелигентнијих и најозбиљнијих наших великошколаца. Мати Миланова, пак, била је јединица, у оно време веома угледних и богатих родитеља, који јој, још као шипарици од 15 год. узели за учитеља овог младог човека.

Из посведневног састајања и општења у току од 2 год. развила се, између младог, бурног и духовитог учитеља и још млађе и бурније ученице, страсна и необуздана љубав, чији је резултат, на крају крајева, био Милан. Да би се сачувала част фамилије, односно прикрила брука, морала је г-ђца М... отпутовати са мајком на дуже време у једно оближње место у Аустро-Угарској. Тамо је Милан угледао света и одмах предат на чување баба Мари која се, доцније, по добивеним упутствима преселила у Београд. Под надзором дединим, а са његовом знатном потпором, однеговала је она овде Милана до његове седме год., а тада га је деда одвео у један немачки пансионат, у близини М... тамо је остао до свршетка гимназиског образовања. По одласку Милановом, баба Мара је као служавка, служила у кући

његовог деде, а доцније опет у кући његове мајке гди је, с малим прекидом, провела дуги низ година.

Што се тиче младог учитеља, он је, разуме се, одмах из куће најурен. Строги отац није се никако могао приволети, да своје дете да за човека без угледног положаја, а при том и без фамилијарних веза. Чувши ово, несрећни љубавник отишао је сâм на гробље и тамо се убио. Онај гроб у Староме Гробљу, код кога се Милан са мајком састајао, био је, дакле, гроб његовог оца.

На годину дана после Милановог рођења, мати његова удала се за једног сиромашног али вредног и спремног чиновника који је, у времену Милановог самоубиства, заузимао један од већих чиновничких положаја.

Док је био жив деда Миланов он се као што поменуемо, бринуо о његовом васпитању, а после његове смрти, то је, преко баба Маре, чинила госпођа М... Милан, коме је деда још за живота оставио код једног новчаног завода у М... знатну суму готовог новца, долазио је, готово сваке године у Београд за време школског распуста, и одседао, разуме се, код баба Маре, камо је, с времена на време, и његова мати долазила. Све до своје 20-те године, Милан није знао право стање ствари о својем рођењу, а тада му је, једном приликом, баба Мара све испричала. То је учинила по жељи госпође М... која више није могла одолети својим материнским осећајима и кришом посматрати своје дете. После овог признања, госпођа М... удесила је те је Милан по некад долазио и њеној кући, као друг њеног сина из законитог брака — 2 год. млађег од њега. Што је најинтересантније, муж њен необично је симпатисао увек озбиљног и даровитог Милана, саветујући чешће својем сину да се на њега угледа.

На овај начин Милан је, на потпуно задовољство своје мајке, проводио у Београду сваке године цео школски распуст све док није ступио у сликарску академију, а тада је, због болести баба Марине и њеног одласка у Аустро-Угарску, морао прекинути своје доласке амо за читаве 2 год. У ово време догодило се и његово познанство са Емом из кога се доцније, као што смо већ видели, развила љубав. Ова љубав, која је била веома кобна по Милана, пореметила је у многоме његове односе са мајком и задала доста бола и једном и другом. Захваљујући баба Мариној умешности, могла се удесити преписка између М... и Београда, као и тобожна смрт Милановог оца која је задржала Ему и мајку јој да не дођу у Београд, али се никако није могла удесити исправна крштеница Миланова, нити је госпођа М... могла приволети свога мужа да је саму пусти на пут. Једно време, госпођа се носила мишљу да све призна својем мужу, али ју је од тога одвратила баба Мара и бојазан од јавног скандала, који би морално убио осталу децу, међу којом је било и двоје женске. Како се, пак, без крштенице и пута мајчиног није могла обавити свадба са Емом, Милан се, баш као и отац му, убио у очајању. Тако му је, без сумње, суђено, додала је баба Мара на завршетку свога признања.

* * *

Када сам, још истог дана, о целој овој ствари реферисао моме управнику, вратив му том приликом и оне новине које ми је пред почетак истраге био послао, наредио ми је он, после дугог размишљања, да се лично састанем са Милановом мајком, испитам је усмено о свему, па ако све призна, да јој вратим њена писма, као и фотографију коју ми Емина мајка беше предала. Похваљујући још мој рад у овој ствари, г. управник ме је, онако узгред, опоменуо и на дужност чувања тајне, до које сам дошао мојим званичним радом. Мали изузетак од овога учињен је једино према Еми и њеној мајци, којима је, само у неколико, наглашена прошлост Миланова. Изгледа, да је госпођа са оваквим резултатом била потпуно задовољна, док се, на против, Ема страшно љутила и протествовала што јој недам ближих података о Милановој мајци, с којом се, по што по то, хтела састати. Строге наредбе управникове, издате ми специјално за овај састанак, нису ми допуштале иоле дуже општење са овим странкињама, с тога се брзо опростих с њима и одох. Док ми је госпођа, приликом праштања, најљубазније захваљивала на предусретљивости и постигнутом резултату, дотле ми је, на против, Ема једва пружила руку при разстанку, не хтев проговорити ни речи. Као да сам јој ја убио Милана.



Састанак мој са г-ђом М... био је у кући баба Мариној. То је, уједно, била и последња услуга коју је Миланова дадиља учинила његовој мајци, по што је, већ сутра дан, отишла за свагда у место рођења.

До крајности узбуђена и скрушена, поновила је госпођа све оно, што ми баба Мара беше већ казала, молећи на завршетку да чувам тајну, и претећи, у противном, самоубиством. Дато обећање испуњавао сам верно све док је госпођа била у животу.

ЗЛОЧИН У СЕН-МОРУ

— Из мемоара једног истражног судије —

Једна од најтежих, најкомпликованијих и најинтересантнијих афера, које сам ислеђивао за време моје судијске праксе, беше ова:

На пијаци пред црквом, у Сен-Мору, живљаше, близу већ двадесет година, неки вођар, по имену Легран. За све време од скоро три године, које је провео у браку са својом женом, Легран је био врло весело и расположено; али од како га она беше оставила и отишла незнано где, постаде суморан, суров и свађалица.

Ово раздвојење, које се догодило на пет месеци пре злочина, ни по чему се није могло предвидети. Домаћи живот овог брачног пара беше узорит: никад није било препирке међу њима никад нико од њих не рече какву оштрију реч.

О догађају овом дуго се говорило и критиковало, но како је Легран увек остајао ћутљив те кад га је ко покушао испитивати о узроцима одбегле му жене, он га је само попречно гледао. И мало по мало, овај догађај поче да се заборавља.

Међутим, Легран беше довео из Пикардије једну младу и снажну девојку, која се издаваше за његову нећаку. Но и ова није била говорљивија од ујака; али му управљаше кућом и дућаном, једном речи, замењиваше Леграну отсутну жену. У осталом, њено владање и односи са ујаком, нису давали повода ни најпоқваренијим језицима да тврде, да је она замењивала у свему отсутну жену Легранову.

Што веома чудно изгледаше, у кућу Легранову нико се није виђао да долази сем његов шурак, каплар у пуку, који је гарнизонао у Монпељеу, што долазаше да га види приликом сваког одсуствовања и са којим је, како је изгледало, био очувао веома добре, пријатељске односе.

Редовно, и лети и зими, скидао је капке са дућана у 6. часова, а намештао их опет у 10 часова у вече.

Не излазаше никад нигде, па ни у кафану.

Једно јутро дућан оста затворен.

С почетка се околина узнемири, а потом и узбуни. Сваки је држао, да се унутра морало догодити нешто необично. После неколико узалудних викања и лупања на врата, кад изби подне известие о свему комесара, који позва бравара да отвори врата.

Ова бебу само притворена. Кључ се налазио изнутра у брави.

Никакав неред, који би пао у очи, није се могао опазити у дућану, сем што је чекмеце од тезге било полуизвучено и потпуно празно.

У собици, пак, иза дућана, у локви усирене крви лежало је на леђима, са расеченим гркљаном, несретни Легран, а на два корака од њега, умрљан крвљу беше бачен неки прљави бријач.

Поред Леграна, збрчканог лица и згрчених руку, лежала је испружена и његова нећака. Сукња јој беше задигнута до појаса и у таквом нeredу, који није остављао никакве сумње о узроцима драме.

На први поглед на њој се не примети никаква видна рана, ну после брзог прегледа опази се, да јој лубања беше разлупана на два места. Глава, са замршеном косом, била јој се просто залепила за патос.

Лекар тврђаше да је смрт код ова два створења морала наступити још пре 11 часова.

По довршеној краткој истрази, известие депешом Париз и још истог вечера приспех на лице места са државним тужиоцем и два агента полиције сигурности.

После по часа, поучен искуством, био сам се већ заставио на једном факту.

Према исказима сведока, сазнам да је каплар био дошао Леграну баш у очи тога дана, када се злочин десно, да је код њега морао вечерати и отпутовати око 8½ часова.

Али, како да објасним то, што један инспектор полицијски, отварајући силом прете на десној руци умрле девојке, беше нашао шаку црне и доста дуге косе?

Војници се пишају кратко. То дакле, или није био он, или је морао имати каквог саучесника.

Вођар је био сасвим сед, те се није могло ни помислити да је он убио једну девојку, па потом себе преклао бријачем.

Што се тиче онаког положаја у коме је нађена млада девојка, падаше у очи то, што је покушај силовања био симулисан. То је просто била једна сцена, намерно припремљена у циљу, да се истрага предузме у другом правцу. На томе се, дакле, није имало места ни задржавати.

Бријач је заиста послужио да се убије једна жртва, али чекић, или какво друго тупо оруђе, са којим је убијена друга жртва, небеше ту.

Лекар, који са нама беше присутан, уверавао нас је, да је дотични чекић морао бити врло малих димензија.

То је све што имађасмо у рукама.

Суседи не беху ништа чули. Изузев неколико задоцњених муштерија на које се не могаше посумњати, никог другог нису видели сем каплара.

Пронађен код свога старог газде, неког столара у предграђу Св. Антоана, који му даваше преноћишта кад год је долазио у Париз, уапшен је исте ноћи. Сутра дан ујутру доведен би у мој кабинет.

Дрхтећи сав, збуњен, са изгледом као да не зна шта се хоће од њега, утврди ми тачно све оно, што су ми испричали о његовој посети учињеној Леграну у очи извршеног злочина.

Упитах да покаже, где је провео ноћ, одговорио је: да је на Бастијској пијаци био задржан од неке девојке, са њом провео до поноћи, а потом се вратио право кући.

Не могући да да, ако не име, а оно бар тачан опис ове девојке и да на тај начин докаже свој „алиби“, — додаде да је с њоме свраћао к' разним продавцима вина, које без мало све именована.

Одмах послах једног агента да се увери о истинитости његових казивања.

Ну за све ово требало је потрошити новаца?

На питање моје, откуда му новац, без устезања одговори, да му је зет Легран позајмио 20 динара и да ништа није простије, но отићи к њему и о томе га упитати.

Овакав је одговор могао дати или из невиности или из цинизма.

Узгред га запитах, зашто му је сестра оставила мужа.

На ово ми питање одговори, да то није његова тајна и да нема шта да на то одговара.

Тада му, посматрајући га право у лице, рекох у кратко шта се догодило.

Најпре пребледе, па потом, стропоштавши се на једну столицу, поче да јеца мрмљајући: „Боже мој! Боже мој! Једна створења!“

На једаред скочи и, укочених очију, узвикну промуклим гласом:

— Па шта? А ја?... Да мене не сматрате...?

Ћутећи климнух главом.

— То је ужасно! То је бесмислено! не престајаше да понавља.

Најзад се реши да говори.

Сестра и зет живљаху у слози. Радили су марљиво, да би осигурали будућност својих малих, које би добили. Били су потпуно срећни. Једног дана, одвучен пријатељима, Легран се беше задоцнио у Паризу и вратио кући у потпуно пијаном стању. Сећао се неопредељено, да је био по прљавим јазбинама, ну, од стиде због свога владања, чувао се добро да о томе ником не говори. Пдуће недеље сила околности примора га да потражи лекара, који, неспретно и брутално, изложи стање болести у техничким терминима.

Раздражена, увређена, заплашена и болесна, жена га одмах остави и отпутова. После доста дугог лежања у болници, опоравила се и сад је у служби код неких буржоа у Руану.

Легран се хтео убити.

Никако није престајао мислити на њу и само се је онда за тренутак одмарао, кад је о њој могао говорити са својим шураком, кога је пазно са нежношћу и мазио, а који се осећао кадар, да издејствује за њ' њен опроштај.

Заиста је каплар и био дошао пред извршење злочина, да Леграну саопшти једну добру новост. Љутња беше прошла: у свему беше више страха но зла, много претеривања и помирење би се имало извршити у најкраћем року.

У току дана уверио сам се о тачности капларевих исказа, благодаревши истраживањима мојих агената и измени депеша са паркетом Руанским, те га пустих у провизорну слободу.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Један општински писар пита нас: да ли морају кулучити и они пунолетни грађани, који су ослобођени плаћања личне порезе због телесне неспособности?

Наш одговор:

По члану 66. тач. 7-ој Закона о Општинама „јавне послове (кулук) дужан је радити сваки житељ општине који подлежи плаћању државне порезе“. Даље „чиновници, свештена лица, учитељи“ па и „остали житељи општине могу место себе послати друго лице за рад способно, а могу се и новцем од личнога рада откупити по одређеној такси“.

По томе они грађани, који су са телесне неспособности ослобођени плаћања личне порезе, ослобођавају се и кулучења само у том случају, ако су сиромаси те нису у стању да се откупе кулучења новцем „по одређеној такси“. Ако су, пак, такви грађани доброг имовног стања, а не могу лично да кулуче, морају се тога „откупити по одређеној такси“.

Т. П. писар општине Р. пита нас: има ли кривице до оног часника општ. суда који је одређен да изврши над осуђеним казну затвора; па, оптерећен другим хитним пословима општинским, не стигне да то изврши, но пресуда застари? И, на послетку, ако има кривице по ком се законском пропису она суди?

На ово питање одговарамо следеће:

Нико не може бити крив ни кажње за оно, што није било у његовој могућности да учини. Ако, дакле, и дотични часник општински домаже, да због других пречих и важнијих службених послова или са каквих других оправдајућих узрока није никако могао доспети да изврши пресуду о којој је реч, нити да суд о тој немогућности извести, како би се на време други часник на то одредио, — онда он за ту немогућност не може бити крив ни кажњен.

Немадне ли таквих оправдајућих узрока, онда је крив. А за оног чиновника, који оклева да изврши кривичну пресуду и који тим оклевањем учини те таква пресуда застари, прописана је казна у § 128 крив. закона. С погледом на § 132 истога закона, по том пропису казнио би се и кмет. Међу тим расписом Министра унутрашњих дела од 20. фебруара, 1873 године ЦМБ 1706 објашњено је да ће се по горњем пропису казнити они чиновници пред којима би застарела пресуда за преступ или злочин. А пред ким би застарела пресуда иступна, такав чиновник да се казни за немарно вршење службе по тачки 5. § 43. закона о чиновницима. По томе за застарелу иступну пресуду и дотични часник општински казнио би

се за немарно вршење службе по чл. 86 закона о општинама.

На питање једног општинског писара одговарамо:

Лаке повреде тела казне се по § 173 кривичнога закона. По томе општински судови нису надлежни да таква дела извијају и суде. Њих, на тужбу повређенога, извија иследна полицијска власт и шаље их, по извијају, првостепеном суду као надлежном за суђење.

А кад је тако по закону, онда је умесна одлука средње власти којом је пресуду општинскога суда, донесену у оваквом делу, огласила за неважећу.

Писар општине К. поставио нам је ово питање: кад у § 15. и 16. полиц. уредбе стоји изрично наређење да се жалбе против пресуда у иступним делима предају у року од три дана „оној власти, која је пресуду изрекла“, онда сматра ли се да је благовремена и она жалба, која би у томе року била предана не оној власти која је пресуду изрекла, него оној која је надлежна за разматрање те пресуде?

На то питање дајемо овај одговор:

Све полицијске власти, па и само Министарство унутрашњих дела, сматрају такве жалбе за благовремене, и по њима се упуштају у разматрање акта и оцену пресуде.

Да се ова практика усвоји и да постане правило изазвала је та не само потреба, него права нужда, што испрва, кад је тај законски пропис ступио у живот, многи општински судови, или правије њихови председници и писари, нису хтели савесно и непристрасно да га примењују, него су под разним изговорима, изостајањем од канцеларије, па чак и антидистрањем или и уништајем жалби изигравали право жалбе многим грађанима и на тај начин одржавали своје пресуде у важности, које су врло често биле неправилне и неправичне.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ТРАЖИ СЕ

Љубомира сина Лазара Секулића, тежака, из Словца, ср. ваљевског, окр. Ваљевског, који је 8. марта отишао од куће свога оца без његовог знања, тражи његов отац Лазар. Љубомир је стар 14 год., раста средњег, лица дугог, богињав, на себи има гуњ од сукна, панталоне штофане, на ногама опанке а на глави шајкачу. Пронађеног треба спровести Начел. ср. ваљевског да га преда оцу, или Управи гр. Београда с позивом на акт Бр. 7771.

Остало ми је, дакле, да тражим другог, правог кривца.

А да бих опет наишао на његов траг, нисам имао ничега или готово ничега на расположењу.

Дани, пак, пролажаху у безуспешном истраживању.

Овакво ме је стање ствари просто доводило до очајања.

Да ли ћу бити принуђен да признам своју немоћ? Никад, на макар морао преврнути и небо и земљу!

Нисам могао више склонити ока.

(Свршиће се)

Михајла Лазивића, тежака из Свилеуве, окривљеног због преваре, тражи началник среза посаво-тамнавског актом Бр. 2062. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом средском началнику, или Управи гр. Београда с позивом на акт Бр. 7594.

Јованку, жену **Радисава Михајловића**, бив. надзорника управе државних монопола, која је почетком овог месеца одбегла из Београда, тражи Управа града Београда актом Бр. 7147. Пронађену Јованку, која има 30—32 год., а средњег је стаса и црномањаста, треба стражарно спровести Управи.

Светислав Брдариф, бив. полиц. чиновник, а у последње време пискарач у Београду, пресудом кварта теразиског Бр. 342. осуђен је на 15 дана затвора због увреде подунав. суда. Да би избегао извршење ове пресуде, Светислав је побегао у унутрашњост Србије. Наређује се тражење по акту Управе гр. Београда Бр. 7351.

Милицу, жену Петра Павловића, земљоделца из Лозња, среза таковског, која је још пре 16 год. одбегла од свог мужа, тражи поменути ср. началник актом од 12. овог мес. Бр. 4228. Милица је према опису ср. началника, стара 30 год. (толико јој је ваљда било кад је побегла а сада до 46. ур.), стаса средњег, косе смеђе, образа округлих, на једном (?) образу има младеж.

ПОТЕРЕ

Душан Павловић, бив. келнер родом из Сурчина у Аустро-Угарској, окривљен је код кварта теразиског због извесне кривице. Он има 25 година, средњег је стаса, косе смеђе, очију плавих, бркова малих плавих. Пронађеног Душана треба стражарно спровести поменутом кварту с позивом на акт Бр. 1983, или управа гр. Београда на акт. Бр. 7350.

Карло Адлер, родом из Б.Пеште, бивши књиговођа у штедионици Ш. б. пештанског среза, помоћу лажних уложних књижица, придигао је 49.000 круна па је затим 3. ов. м. побегао. Карлу је 36. год. по народности Јеврејин, стаса је високог и витког, лица пуног, чела високог, косе и обрва смеђих, очију отворено плавих, бркова смеђих и ретких, мало је нагљув, а у говору поједине слокове кроз нос изговара. Консулат Аустро-угарски у Београду, актом својим Бр. 3845 од 13. т. м. моли све наше полиц. власти, да на именованог обратe највећу пажњу а у случају проналаска да га ухвати и притвори и о томе да одма известе Упр. града Београда с позивом на Бр. 7818.

Мијаило Радовановић — Ускоковић, родом из Ужица, пробио је затвор и побегао из Пожаревачког казненог затвора, у друштву са осталим изнетим у потерници прошлога броја „Полиц. Гласника“. Доносећи му накнадно ову слику у циљу бржег проналаска, по акту Управе истог каз. завода Бр. 620 или Упр. гр. Бео-

Град Бр. 6829, — позивају се све полиц. власти, да Мијанла живо потраже стражарно спроведу. Мијанла је 23 год. стаса је средњег, плав, очију плавих, косе смеђе, образа дугих, обрва



црних, бркова малих смеђих; био је обријан. Од одећа имао је на себи панталоне и гуњ са ферманом од прног сукна, на глави капу округлу штефану а на ногама опанке.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Симо Милић, Милован Савић и Марко Милентијевић, хлебарски момци, Јеврем Милутиновић, зидар и Петар Ружић, шкембар, сви родом из Ст. Србије, стављени су по решењу



Симо Милић

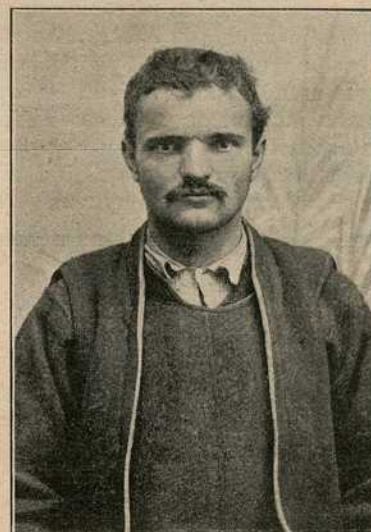
кварту теразиског, под кривичну истрагу и у притвор због 75 превара, у вредности од 1850 динара, извршених према појединим личностима, махом хлебарима, у Београду. Преваре ове вршили су тиме што су своје жртве обмањивали као да праве лажне српске повчанице, и у име тога дизале им новац. Кварт теразиски Управе града Београда моли за што скорије извешће,

како власти тако и приватна лица о томе: да ли су ове варалице учиниле још какву кривцу,

а нарочито да ли су раније осуђивани. (За Симу је то већ утврђено. Ур.)



Милован Савић



Петар Ружић



Марко Милентијевић



Јеврем Милутиновић

ИЗЈАВЕ И ПОРУКЕ УРЕДНИШТВА

Г. В. Д. писару општине Л. Ми смо на оно питање, које напомињете у писму Вашем од 19. пр. месеца, одговорили онако како оно у истини постоји. Међу тим нити смо власни то наређење променити, нити смо ми позвани да га нападамо или критикујемо. За то има других путева, па ко налази да је исто наређење неправедно и незаконито, нека употреби правна средства противу тога.

Многи наши пријатељи и претплатници, нарочито писари општински, често нам стављају и таква питања, и траже преко листа одговор на њих, која никад и никако не долазе у област надлежности општинских или полицијских власти, као што су питања о наслеђима и др.

Заузети другим важнијим и по општинске и полицијске власти потребнијим пословима, нити можемо да стигнемо да и на таква питања одговарамо, нити она спадају у круг програма нашег листа.

С тога нека нас у будуће поштеде таквим питањима; на нам упућују само она која доиста искрсавају у кругу њиховог службеног рада. Јер, и при најбољој вољи да свакога пријатеља задовољимо, нећемо убудуће моћи одговарати и на питања која не спадају у надлежност рада општинских и полицијских власти.

На Распис П№ 4436 који је у прошлом броју одштампан у нашем листу, обраћамо нарочито пажњу полицијским органима, јер је по жалбама од стране појединаца, потекла и нарочита наредба да се исти одштампа.

Записници из Мртвог Дома, роман, због нагомиланог материјала, морао је у овом броју изостати.

Садржај: I. Службени део. — II. Стручни и научни део: 1) Један поглед на казнено право као на науку; 2) Просјаштво, 3) Телесне и смртне казне. — III. Поучно забавни део: 1) Самоубица; 2) Злочин у Сен-Мору. — IV. Поуке и обавештења. — V. Службене објаве: Тражи се. — Потере. — Из полицијског албума — Изјаве и поруке уредништва.